

To vam je bila vožnja! Po bliskovo je šlo, kar tako po zraku. In mislite li, da sem se kaj bal? Nič, celó nič me ni bilo strah, saj sta me vozila — angeljčka. Krog mene je bilo samo pisano, duhteče evetje, a pod menoj je migljalo brez števila svetlih zvezd. Oj, da bi vam mogel vsaj nekoliko popisati, kako lepo je bilo! — Bili smo v raji ali vsaj blizu raja, kar skočita angeljčka v voziček, jaz pa pred oje. In zdelo se mi je, da imam tudi peruti, tako so brnela kolesca za menoj po gladki stezi. Ko sem se pa ozrl, nisem li še zgubil svojih prijateljčkov, zmanjkalo mi je sveta pod nogami, in kakor bi bil zares priletel iz nebes na zemljo, telebnil sem — iz postelje na tla!

Mati so se ustrašili, češ da sem se ubil, tako je zaropotalo, a jaz se nisem celó nič udaril — varovala sta me angeljčka!

Za lepe sanje mi je pa bilo neizmerno žal: prekratke so bile!

Vedno sem upal, da se mi povrnejo in — še sedaj upam — — —

(Dalje prihodnjič.)

Deklica in golobček.

„**O**j golobček, kru, kru kru,
Prišla zopet sem domu.
Zdaj te bodem nahranila,
Zrnja, kruha podelila.“

„Sedi mi na prstek, glej!
Kaj je novega povej!“
Ptiček se na prstku ustavi,
Deklici takole pravi:

„„Oj Maríca, kru, kru, kru,
Vrhu starega gradu
Danes sem samotén skakal,
Tebe iz učilne čakal.““

„„Kar zaslišim: „Fi, fi, fi!“
Strah mi ude spreleti.
Jastreb je nameril name,
Da siroto me ujame.““

„„Hitro sem pobegnil plah,
Vzlet podkrepil mi -je strah.
Silno sem tedaj se tresel,
A življenje sem unesel.““

„Oj golobček, ti, ti, ti,
Glej, kaj lahko se zgodi!
Rekla sem: Doma ostani
Sam nikamor se ne gani!“

„Če te jastreb bo ujel,
Belo perje ti bo izplel;
Vzel ti bo življenje lepo,
Ker v nevarnost hodiš slepo.“

Angel varih se smehlja,
Deklici na srce šepeta:
„Glej, da sama izpolnuješ,
Kar golobcu ukazuješ!“

Naum.

